

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter elja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez poštnine na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrstice po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Židovstvo.

×. Socijalno vprašanje čem dalje boli zanima vse državniške kroge. Beda raste, število proletarijata se množi, in ž njim število tistih obupnih elementov, kateri so napojeni strastnega sovraštva proti imetku in imetnikom, ter le še v krvavih prekucijah vidijo rešitev iz neznosnega sedanjega položaja. Kakor leta 1870 petrolej v Parizu, sta sedaj dinamit in nitroglicerini grozovito orožje, s katerim tajno in neustrašljivo deluje fanatizem našodobnih revolucionarjev.

Ako se pa vprašamo, kdo je najbolj zakrivil, da se je socijalno vprašanje tako silno poostrilo, glasi se kratki odgovor: Židovstvo. Odkar so vsled krivo razumljenega liberalizma židovi postali enakopravni državljani, ne glede na njihovo pleme, katero se z indo-germanskim nikakor ne da asimilirati, ne glede na njihova verska načela, ki so diametralno nasprotna krščanski moral, od tistega časa se je židovstvo širilo po evropskih državah in plodilo, kakor zajčja zalega. Zlasti v avstrijskih deželah so židovi našli rodovitna tla za svoje špekulacije in oderuška podjetja. Postali so gospodarji na borsih in v časnikarstvu, ter si pridobili neomejeni upliv na vse javne zadeve.

Židovi po svojej naravi se nečejo pečati niti s kmetijstvom, niti s kakim rokodelstvom. „Handeln!“ je njihovo gaslo in ker smejo po talmudu drugoverce slepariti, opehariti in odirati, si kmalu napolnijo žepe, denar pa vlada svet. V novejšem času so se židovi posebno časnikarstva polastili, dobro spoznavši, da večina ljudij neče in nema druge razsodbe, nego katero srka iz časnikov. Koliko je poštenih možakov mej Nemci, ki črté židove, ker vidijo njihovo nemoralno, pogubonosno delovanje, a prvi židovski organ, „N. Fr. Presse“, jim je evan gelij, na katerega dan za dnevom prisegajo.

Dalje so židovi vselej vedeli se skrivati za

mogotci. Vladarjem so posojevali denar, se ve da ne brez visocih obrestij, visoko in uplivo gospodo so podkupavali in kar posebno na Ruskem vidimo korumpirali so sodnike in uradnike sploh. Kakor v absolutnih, tako so znali v ustavnih državah ohraniti in še povekšati svoj upliv, v ustavnih tem ložje, ker so po časnikih obdelovali javno mnenje in pri volitvah, če ni šlo drugače, z obilnimi novci svojim privržencem pomagali do zmage.

Razen poljskega dela Rusije nikjer drugej židovi neso prišli do take veljave, kakor v Avstriji. Spodeni iz drugih držav, pribražali so v našo in tukaj našli varno zavetje. Da ne govorimo o Ogrskeji in Hrvatskeji, kjer so židovi zares že gospodarji, pogledimo le v Galisjo, kjer je že vsaki peti prebivalec židovskega plemena, in zlasti v našo glavno stolico Dunaj z 80.000 židovi. Ni šala, ampak žalostna resnica, da je Dunaj novi Jeruzalem. Banke, čegave so? Židovske. Vsa velika trgovina s fabriškimi proizvodi, v čegavh je rokah? V židovskih. Palače na ringu? Židovske. Časnikarstvo? Z malimi izjemami židovsko. Govorniki v parlamentu, ki so najbolj strastni in predrzni pod krinko nemštva: dr. Jacques, Neuwirt, Menger, Suess, Beer? Židovskega so rodu. In liberalizem, katerega pridiguje cela ta stranka? Sad je tistega židovskega duha, ki le v židovu vidi izvoljeno pleme, a na vse pretege deluje, da spodkopava krščanske ideje in uničuje vso vzvišeno mišljenje, pogreznivši razuzdano človeštvo v brezno najsurrovejšega materijalizma.

Židovstvo v obojem oziru, v materijalnem in duševnem, pogubonosno upliva na drugo človeštvo. Kjer se naseli židovski barantač, vé v kratkem času spodkopati krščanskega trgovca; kjer kupi ali postavi žid fabrike, gorje poštemim konkurentom, gorje delavcem. Namesto solidne trgovine in obrtništva stopi sleparstvo, in židovska nepoštena praksa s svojimi slabimi izgledi demoralizuje ljudstvo, da izgubi vero v poštenje in pravico, ter konečno začne

posnemati židova v njegovih sleparijah in zvičajah.

Čem bolj pa se denar in imetek v posamičnih rokah, v prvi vrsti židovskih, nakupiči, tem bolj raste število revnih in bednih, in socijalistično mišljenje zavzima daljše in daljše kroge.

V Avstriji pa se imamo židovstvu še posebno zahvaliti za vse one laži-liberalne postave v poslednjih dvajsetih letih, ki so izročile neomejeno moč gibočemu kapitalu, podrle vse ograde v obrambo neodvisnega kmetijstva in solidne trgovine, ter iz milijonov dotle svobodnih državljanov naredile sužnje velicega kapitala. Ako bi šlo še nekaj časa po tem potu, prišla bi res tista od židov pričakovana doba, da bode imel vsak žid 10.000 sužnjih kristijanov.

Ni tedaj čuda, da se, kakor že večkrat v prejšnjih stoletjih, spet splošna revolva obrača proti židom in da v poslednjih letih se množé napadi na židove zlasti v Rusiji in na Nemškem. V Avstriji zdihujemo sicer najhuje pod židovsko šibo, pa tukaj imajo židovi posebno srečen položaj, da lahko v svoj prid obračajo narodnostne prepire. Skrivajo se za nemštvo, bujskejo proti Čehom, Poljakom in Slovencem, in najdejo mej Nemci žalibog dosti vernih poslušalcev. Vender so naposled tudi mnogi Nemci spoznali, da je židem nemštvo le krinka, pod katero delajo v korist židovstva. Odkar je na Nemškem se močna stranka vzdignila proti židovstvu, se tudi mej avstrijskimi Nemci če dalje več antisemitov nahaja, ki si upajo javno izreči svoje prepričanje, ne da bi se ustrašili kričanja židovskih listov. Na skrajni levici nemških antisemitov stoji znani Schönerer, in dasi njegovo prenapeto nemštvo predaleč sega, mu ne moremo odreči svojih simpatij zaradi njegove neustrašenosti v boji zoper židovstvo.

Mi Slovenci smo dozdej še tako srečni, da židovstvo mej nami še ni pognalo svojih korenin in da se je prav malo židov mej nami naselilo. A tudi

LISTEK.

Stotnikova hči.

(Roman A. S. Puškina, poslovenil —r.)

VII. Poglavlje.

Naskok.

(Dalje.)

— No kaj? rekla je poveljnica. Kako kaj gre boj? Kje je sovražnik?

— Sovražnik ni daleč, odgovoril je Ivan Kuzmič. Bog daj, vse bo dobro izšlo. Kaj Maša, ali se zelo bojiš?

— Ne očka, odgovorila je Marija Ivanovna: doma se bojim biti sama.

In pogledala je na me, ter po sili se zasmejala. Nehoté prijel sem za svoj meč, spomnivši se, da sem ga prejel prejšnji večer iz njenih rok, kakor za varstvo najine ljubezni. Srce mi je gorelo. Mislil sem, da sem njen vitez. Želel sem pokazati, da sem vreden njenega zaupanja, težko sem čakal odločilnega trenutka.

Izza neke višine, pol vrste od trdnjave, pokazala se je nova konjiška četa, hitro se je napolnila vsa stepa z množico ljudij, oboroženih s sulicami in streloloki. Mej njimi jahal je na belem konji človek v rudečej obleki z golo sabljo v roci: bil je Pugačev. Obstal je, obstopili so ga, in kakor na povelje oddaljili so se od njih štirje možje, in v hitrem diru spustili proti trdnjavi. V njih spoznali smo svoje izdajalce. Jeden nesel je nad kapo list papirja, drug pa na sulico nataknelo Julajevo glavo, in zalučal jo je čez ograjo. Glava ubogega Kalmika zakotala se poveljniku pod noge.

Izdajalci so kričali:

— Ne strelajte, pojdite ven k carju. Car je tukaj!

— Vam bom že pokazal! zaklical je poveljnik. Ustrelite vojaki!

Naši vojaki so ustrelili. Kozak, ki je nesel pismo, zmajal se je in zvrnil raz konja, drugi so jo pa udrli nazaj. Pogledal sem na Marijo Ivanovno. Bila je vsa prestrašena od krvave Julajeve glave in omamljena od streljanja, malo je manjkalo, da ni padla v nezavest. Poveljnik poklical je desetnika

in velel mu je vzeti list iz rok ubitemu kozaku. Desetnik odšel je iz trdnjave in vrnil se, peljajoč za uzdo kozakovega konja. Izročil je pismo poveljniku. Ivan Kuzmič prebral je tiho pismo, potem ga pa raztrgal na kosce. Mej tem so se puntarji pripravili na boj. Kroglice so začele zvižgati okrog naših ušes in več pušic zasadilo se je pred nami v zemljo in ograjo. „Vasiljisa Jegorovna,“ zaklical je poveljnik: „tukaj ni babje delo; odpelji Mašo; glej, deklica ni ne živa ne mrtva.“

Vasiljisa je mej kroglicami postala krotka, pogledala je po stepi, kjer je bilo veliko gibanje; potem pa je rekla svojemu možu: Ivan Kuzmič, življenje in smrt sti v božjih rokah; blagoslovi Mašo. Maša, pojd k očetu.

Maša je vsa blede in prestrašena stopila k Ivanu Kuzmiču, pala je na kolena in poklonila se do tal. Stari poveljnik jo je trikrat prekrižal; potem jo je pa vzdignil, poljubil in rekel jej s tresočim glasom:

— Maša, bodi srečna. Moli Boga; on te ne bo zapustil. Ako dobiš dobrega moža, Bog daj vama blagoslov in ljubezen. Živita, kakor sva živela z Va-

nam je opreznim biti, da obvarujemo svoj narod od materijalnega in duševnega propada, katerega vidimo pri narodih, ki so prišli židovom v last. Najtrdnejša jezova proti židovskemu poplavi sta pri našem narodu: Versko prepričanje in narodna zavest. A samo na ta dva v resnici trdna stebra se ne smemo zanašati, ampak skrbeti nam je za povzdigo kmetijstva, za podporo domačim obrtnikom in domačim trgovcem, ter vedno se ravnati po gaslu: Svoji k svojim!

„Laibacher Zeitung“ in dr. pl. Schrey.

Kakor smo v zadnji številki omenili, prinesla je včerajšnja „Laibacherica“ naslednji uvodni članek: „Laibacher Wochenblatt“ a zadnja številka pri naša govor, kateri je govoril načelnik konstitucionalnega društva dr. pl. Schrey pri obnem zboru v 9-dan aprila — kateri zbor bil je baje mnogobrojno obiskan, ker je bilo prisotnih 27 članov. Kar je g. pl. Schrey tu pravil, smo že mnogokrat od njega čuli, še češče pa v „glasilu ustavoverne stranke v Kranjskej“ in v drugih opozicijskih listih čitali — fraze, nič nego sentimentalne prazne fraze, trditve brez vsacega utemeljenja.

Spravljivost in sporazumljenje — opomni govornik v svojem eksordiju — bila je rudeča nit, ki se je vlekla skozi parlamentarne dogodke preteklega leta, in v tem znamenji razvijalo se bode ustavno življenje tudi na dalje, dokler ne bode obestranska zaloga političnih menjalnih vrednostij prazna, ali ne bode več jedinstvi v tej zadevi in se bode moralo prestopiti k stralciranju podjetja.

Da, spravljivost in sporazumljenje je program sedanje vlade, katera hoče to uresničiti s tem, da narodom nasproti, iz katerih obstoji Avstrija, goji pravico, jim namreč daje to, kar jim po ustavi — o katerej zagotavljajo i g. pl. Schrey in njegovi pristasi, da jej ostanejo zvesti — pristaja, za to pa od državnega zastopa zahteva, da daje državi, kar je državnega. G. pl. Schrey sme to postopanje imenovati, kakor mu drago; tega pa naj ne zabi, da je takozvana ustavoverna stranka, katero zastopa on, morala prestopiti k stralciranju, ker je ravnala inace, ker namreč v državi ni videla ničesa, nego samo sebe.

Sicer pa zahteva dr. pl. Schrey tudi spravljivost, za Nemce v Avstriji namreč, „welche man zu versöhnen für überflüssig zu halten scheint“. Da se mej „Nemci v Avstriji“ misli na takozvano ustavoverno stranko, umevno je ob sebi. In kako bi g. pl. Schrey to spravo rad izvel? Kako drugače, nego da vlada Nenemcem vse, kar se jim je mej tem dovolilo na podlagi zakonov, jednostavno zopet odzame ter ročaj samovlade potisne ustavovernej stranki v roke, „kajti“ — tako meni g. pl. Schrey — „kar so narodnjaki in klerikalci dosegli doslej — koncesije na jezikovnem in upravnem polji — to nema stalne vrednosti, ker je trajnost zavisna jedino le od dobrohotnosti vsakdanje vlade“. S tem

predstavkom bi g. pl. Schrey radovoljno pružil roko k spravi, potem bi trajno vladala mir in jedinstvo mej avstrijskimi narodi, ker bi se po mnenji g. pl. Schrey-a „po krepkej državnej oblasti, katerej bi bil pravi pogled na istinite potrebščine prebivalstva vodilo, napravil zopet red v „chaos“-u (!)“ — Kar se slednjega tiče, menimo, da je pred vsem treba nekoliko reda v „chaos“-u, ki prevlada pri g. pl. Schrey-u glede pojmov o državnej oblasti, njenih dolžnostij, kakor tudi potrebščin prebivalstva. Zlasti pa sedanje razmere v Kranjskej neso g. pl. Schrey u po gođu.

„Da mi Kranjci“ — tako jadikuje — „osebito hrepenimo po izpremembi razmer, tega mi ne treba naglašati. Bolj, nego kjer koli, čuti se v naši deželi, kako neugodno je stališče države, katero vodijo šepetanja inferiornih politikov. Rado se dopušča, da se skrbno gojene kalí nemške omike skoro duše, šole v deželi prepuščene so slovenjenju, uprava sledi voljno uplivom narodne poželjivosti itd. itd.“

Mi moramo ugovarjati proti temu, da g. pl. Schrey kot „Mi“ govori v imenu Kranjcev in pri tem napada vlado na navedeni način. Kajti Kranjci v istini neso njegovega mnenja. G. pl. Schrey-u zdi se stališče države neugodno, ker je baje vodijo šepetanja inferiornih politikov. Mari misli, da je on sam tak politik, da bi se za državo obrnilo na bolje, ko bi se preustrojila po receptu njegovega govora? Šole v Kranjskej da so izročene poslovenjenju, ker se na tukajšnjem izobraževališči za učitelje in učiteljice in na gimnazijah poučuje nekoliko predmetov v materinščini, mej tem — kolikrat naj to še naglašamo? — ko je pouk v večini predmetov tudi za Slovence prej ko slej nemški in ko o Nemcih nikdo ne domneva, da bi se slovenski tudi le čitati učili, če nečejo. Pri tacihih okoliščinah da se dušijo kalí nemške omike! Mari g. pl. Schrey-a bolj, ako dobiva slovenska mladež nekoliko omike v materinščini? Se mari boji, da pri tem nemška literatura in kultura izgine v slovenskej?

In g. pl. Schrey najde za svoje ekspektoracije še poslušalcev! Se ve da — kljubu naporu, da se jih dobi za letni občni zbor prav veliko — ušteví ujeja, samo 27 poslušalcev.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 25. aprila.

Včeraj obravnaval se je v državnem zboru §. 21. šolske novele, ki je prouzročil burno debato. Ta paragraf slóve: „Šolska dolžnost prične s dokončanim šestim in traje do korca štirinajstega leta. Izstop iz šole sme se le tedaj dovoliti, če so si učenci pridobili za ljudsko šolo predpisane najpotrebnejše znanosti, kakor veronauk, branje, pisanje in računanje. Na občnih ljudskih šolah smejo se po končanem šestletnem šolskem obiskovanju otrokom po deželi in otrokom ubožnih po mestih in trgih na prošnjo njihovih starišev ali namestnikov iz ozira

vrednih vzrokov dovoliti olajšave gledé mere rednega šolskega obiskovanja. Te olajšave smejo obstati v utesnenji pouka na jeden del leta, ali na poludnevni pouk, ali pa na posamezne dneve v tednu. — Te olajšave naj se dađu tudi otrokom celih šolskih občin po deželi, ako za to prosijo zastopi vseh čiharnih ušolanih občin na podlagi ukrepov občinskih odborov. V tem slučaju se učni načrt lahko tako uredi, da se okrajšani pouk otrokom podaje do končanega štirinajstega leta in sicer v posebnih, od drugih učencev ločenih oddelkih. — V vseh slučajih, ki so omenjeni v sprednjih dveh sestavkih, naj se tako poučuje, da zamorejo šole obiskujoči otroci doseči obče predpisni šolski poučni cilj. Koncem šolskega leta sme okrajno šolsko nadzorstvo učencem, kateri neso sicer še prebili štirinajstega leta, pa ga dokončajo v prihodnjem polletju, in kateri znajo popolnem vse predmete ljudske šole, iz posebnih ozirov dovoliti izpustnice.“ — Po prečitani tega paragrafa opominja predsednik zbornice poslušalce na galeriji, da naj bodo mirni in tihi, sicer bode prisiljen brez vsakešnega opominjevanja galerijo dati izprazniti. Proti temu paragrafu so se dali upisati poslanci: Dumba, Löblich, Wildauer, Kowalski, Kopp, Müller, za njega pa Chelmecki in Bärnfeind. Mej debato oglasil se je tudi naučni minister Conrad, protestovaje proti trditvi, da se s šolsko novelo kaj principijalnega spreminja, ali pa da se ž njo utesnuje ljudska prosveta. Ta §. 21. ima samo v pedagogijskem zmišlu neko skrajšanje šolske naloge, nikakor pa ne utesnenje naučnega cilja. Nasproti sedanjemu stanju šole ni to nobeden nazadek, nego zdatno poboljšanje; kajti sedaj bodo dobivali tudi oni tri- in štirinajstletni otroci poseben pouk, katerim so se dajale doslej olajšave v šolskem obiskovanju. — Pri glasovanju vzprijel se je ta paragraf s 172 proti 159 glasom.

Justični odsek obravnaval je v pondeljek predlog poslanca dr. Bulata, da se ima § 14. civilnega proc. reda za kraljevino Dalmacijo tako le spremeniti: „Obe stranki in njini zastopniki morajo se v svojih govorih posluževati ali srbsko-hrvatskega ali italijanskega jezika“. Dosedanji veljavni paragraf 14. zapadnega gališkega sodnega reda se je glasil: „oba dela in njuni zastopniki poslužujejo naj se v svojih govorih jezika, ki je v deželi prisodnji v navadi in naj se pri tem vzdržujejo vseh obširnostij, ponavljanj in cikanj“. Za južne Tirole vzprejel se je bil ta paragraf po besedah, za Dalmacijo pa se je ustavljal pasus: „idioma italiano“. — Po daljšem obravnavanju vzprejel se je soglasno ta §., kakor ga je nasvetoval dr. Bulat.

Vnanje države.

Iz Varšave se poroča, da je dijak Šuković, kateri je bil posredno prouzročil zadnje dijaške nemire, izpuščen iz zopora proti varščini 1000 rubljev, katere so zanj zložili njegovi tovariši. Veselje dijakov nad tem se še pomnožuje z vestjo, da bode kurator Apuchtin odstavljen ter da pride na njega mesto vodja šole pažev v Petrogradu Hartmann. — General Albedinski podal se bode čez nekaj tednov v inozemske toplice. Na njegovo mesto imenovan bode knez Imeretinski za začasnega guvernerja varšavskega. — Vojaško upraviteljstvo bode poleg stavbe že naznanjenih trdnjav sočasno započelo graditi velike centralne magazine v Varšavi, kateri bodo namenjeni za shrambo živeža vsej vojski, kolikor jo je razpostavljene v ruskeji Poljskeji.

siljiso Jegorovno. Z Bogom, Maša. Vasiljisa Jegorovna pelji jo hitro proč.

Maša se mu je oklenila okrog vratu in zajokala je.

— Poljubiva se še midva, rekla je poveljnica tudi ibteča. Z Bogom, moj Ivan Kuzmič! Odpusti mi, če sem te razžalila s čim!

„Z Bogom, z Bogom, mamica!“ rekel je poveljnik in objel starko. „A zadosti je tega! Pojdita domov, in če utegneš obleci Mariji sarafan“.

Poveljnica odšla je s hčerjo. Jaz sem gledal za Marijo Ivanovno, ona se je ozrla nazaj in pokimala mi je z glavo. Tu se je Ivan Kuzmič obrnil k nam, vse njegove misli bile so obrnene na sovražnika. Puntarji so se zbrali okrog svojega poveljnika in poskakali s konj. „Zdaj držite se hrabro“, rekel je poveljnik: „bode naskok . . .“ Ta trenutek razleglo se je strašno žvižganje in kričanje: ustajniki drli so v tek proti trdnjavi. Poveljnik jih je pustil prav blizu, potem je velel drugikrat ustreliti s topom. Karteča priletela je mej nje. Puntarji odskočili so na dve strani in umaknili se nazaj. Njih poveljnik sam ostal je spredaj! . . . Mahal je s

sabljo, nagovarjal jih in naukuševal . . . Kričanje in žvižganje je utihnilo za jeden trenutek, potem se pa začelo z nova. „Ljubi moj“, rekel je poveljnik: „odpri vrata in tolči na boben. Za menoj, fantje, za menoj!“

Poveljnik, Ivan Ignatijevič in jaz bili smo hipoma za trdnjavskega nasipom; a prestrašena posadka se ni ganila. „Kaj stojite dragi moji, kaj stojite?“ kričal je Ivan Kuzmič. „Umreti, umreti nam veleva dolžnost!“ Ta trenutek napali so nas ustajniki in udri v trdnjavo. Boben je utihnil; posadka je proč pometala orožje; meni so se šibile noge, a ustal sem in šel s puntarji v trdnjavo. Poveljnik ranjen v glavo stal je sredi razbojnikov, ki so zahtevali ključe od njega. Hitel sem mu na pomoč, nekaj ljutih kozakov me je zgrabilo in zvezalo z vrmi rekoč: „Mi bomo že pokazali vam carjevim nepokornežem!“ Vlekli so nas po ulicah; prebivalci prihajali so iz hiš s kruhom in soljo. Zasllišalo se je zvonjenje. Čuli so se klici, da car čaka na trgu ujetnikov in prijemlje prisego zvestobe. Narod valil se je na trg.

Pugačev sedel je v naslonjači na stopnicah

pred poveljnikovo hišo. Oblečen je imel rudeči kosaški kaftan s širokimi portami. Visoko zobolovo kapo s široko zlato porto imel je pomakneno na čelo. Oče Gerasim bled in tresoč se stal je na stopnicah s križem v roki, in na tihoma je molil za predstoječe žrtve. Na trgu postavili so hitro vešala. Ko smo se mi približali, razgnali so Baškirci narod in peljali nas pred Pugačeva. Zvonjenje je utihnilo in nastala je globoka tišina. „Kdo je poveljnik?“ vprašal je samozanec. Naš narednik stopil je izmej ljudij pred Pugačeva in pokazal na Ivana Kuzmiča. Pugačev pogledal je grdo starca, in rekel mu: „Kako si se predrznil ustavljati se svojemu vladarju?“ Poveljnik, oslabeled od rane, zbral je vse svoje moči in odgovoril je s trdim glasom: „Ti nesi moj vladar, ti si razbojnik in samozanec“. Pugačev nagubančil je čelo in mahnil je z robcem. Nekaj kozakov zgrabilo je starega stotnika in vleklo ga k vešalom. Na poprečnem brunu vrh vešal čepel je oni pokvečeni Baškirec, katerega smo včeraj izpraševali. Držal je v rokah konopec, in čez jedno minuto je že visel Ivan Kuzmič v zraku. Zdaj pripeljejo k Pugačevu Ivana Ignatijeviča. „Prisezi!“ rekel mu je Pugačev:

Za predstoječe končne seje **podonavske** „conférence à quatre“ došli so že na Dunaj poverjenik Srbije, Bogičević in pa zastopnika Bugarke, Stojčev in Stojlov. Gospodje obiskali so že drug družega in pa sekcijnega načelnika pl. Szögyeny-Marich-a, kateri bode konferencam predsedoval. Kot zastopnik Turčije bode fungiral ondokajšnji turški poslanik Saadulah paša. Za konferenčno delovanje zadostovale bodo baje dve, k večjemu tri seje.

Bivši **francoski** poslanik v Madridu, **Andrieux**, priobčuje s svojim imenom v listu „Jour“ članek o tripel-alijanci mej Avstrijo, Nemčijo in Italijo, v katerem pravi: Nasproti vsem zanikanjem je resnično, da se je pogodba podpisala v juniji l. 1882. Smoter te alijance pa je, da se Francija v gotovem trenutku prisili razorožiti se. Knez Bismarck pozna Francijo in miroljubne nazore nje vlade, on ne veruje na revanche, dokler vlada sedanjega parlamentarni sistem in negotovost na znotraj; vendar pa tudi ne veruje, da bi bila ugasnila čutila proti zmagovalcem iz l. 1870. Prvi pogovori v tej zadevi bili so mej Mancinijem in Hatzfeldom. Ideja Bismarckova je bila ta, da se osigura evropski mir in dožene okrušenje Francije s tem, da se prisili k razoroženju; zato pa treba popolnega osamljenja Francije. Iz tripelalijance izcimila se bode quadrupel-alijanca. Giers da je že pritrtil temu. Spanija se je tudi nujala ustopiti v ligo velevlastij, Anglija pa bode pritrtila iz trgovinskih ozirnov. Misli se, da financijalno in ekonomično stališče Franciji dovoljuje vzprejeti razorožitev. Evropski ligi se bode predložila razorožitev; ako se Francija brani, potem bode vse proti tej deželi.

Dopisi.

Iz Krškega 24. aprila. [Izv. dop.] (Priprave za šeststoletnico. — Velika beseda v bralnem društvu. — Začetek slovenskega uradovanja.) Tudi pri nas se delajo že priprave za letošnje praznovanje habsburške šeststoletnice. V sredo, 18. t. m. došel je v ta namen k nam iz Ljubljane deželnega odbora koncipist, g. Pfeifer, da se je pogovarjal z raznimi domoljubi, ki so bili od g. c. kr. okrajnega glavarja povabljeni, kako bi se Dolenjska udeležila te svečanosti. Vsi povabljeni so sklenili, da se kakor odbor konstituirajo, in da bodo posredovali med tukajšnjimi udeleževalci ljubljanske svečanosti in med glavnim odborom v glavnem mestu. Za zdaj je prevzel ta odbor, kateremu sta na čelu g. c. kr. okrajni glavar Weiglein kot predsednik in g. župan V. Pfeifer kot podpredsednik, to nalogo, da hoče poizvedovati po osebah v tem okraju, ki bi v lepih narodnih nošah šle takrat v belo Ljubljano. —

V nedeljo 22. t. m. imelo je bralno društvo pri nas zopet jako lep večer, kakoršne navadno uživajo le v glavnih mestih. Veliki požrtvalnosti tukajšnjega pevskega zbora se imamo namreč zahvaliti za lepo zabavo s petjem, ki je po pravici zaslužilo naslova velike besede.

Naš vrlo dobro izurjeni pevski zbor pel nam je ta večer 4 lepe zборе tako popolno in točno, kakor se le malo kdaj čuje. Prednašal je namreč:

carju Petru Feodoroviču! — „Ti nesi naš vladar odgovoril mu je Ivan Ignatijevič, ponavljajoč besede svojega stotnika. „Ti striček, si razbojnik in samozanec!“ Pugačev mahnil je zopet z robcem in do bri poročnik visel je poleg svojega stotnika.

Vrsta prišla je name. Predzno sem gledal Pugačeva, vsak čas pripravljen ponoviti besede velikodušnih svojih tovarišev. Takrat sem k mojemu velikemu začudenju zagledal mej kozaškimi starašinami Švabrina, kratko ostrizenega in v kozaškem kaftanu. Stopil je k Pugačevu in pošepetal mu na uho nekaj besed. „Obesite ga!“ velel je Pugačev, ne da bi bil pogledal name. Nataknil so mi zanjko na vrat. Molil sem neko molitev, in iskreno obžaloval svoje grehe, ter prosil Boga, da mi jih odpusti. Molil sem za vse, ki so bili dragi mojemu srcu. Privlekli so me pod vešala. „Ne boj se, ne boj se,“ ponavljali so moji rabelji, morebiti so mi res hoteli dati pogum. Kar zaslišim krik: „Postojte, prokleti, postojte! . . .“ Moji rabelji so obstali. Ko se ozrem, vidim Saveljiča ležati pri Pugačevljevih nogah. „Naš oče!“ odgovoril je ubogi sluga. „Kaj ti je treba smrti gospodskega dečka? Spusti ga; zanj ti

„Jadransko morje,“ „Popotnika,“ „Pomladansko“ in „U boj“. Poleg tega je isto tako pohvalno pel kvartet: „Devi,“ mčen ta čveterospev. Prej nego pa sem hvalil zборе in čveterospev, zaslužila je gospa F. vso pohvalo in čast, da je blagovolila peti, in to kaj dobro peti, težki solo „Nezakonska mati“. Tako bi pa tudi rad omenjal in javno pohvalil vo ditelja pevskega zbora, ki je pel „Mornarja,“ ako bi mi tega ne bil prepovedal. Da bodem vendar za to molčanje malo odškodovan, naj se pa v imenu odbora zahvalim g. B., ki je bil zadnji trenutek radi popolnosti programa prevzel lepo deklamacijo, katero je tudi prav primerno vsebinski deklamiral.

Odbor je bil pa tudi z loterijo in ustopnino zadovoljen, kajti z dohodkom teh se bode zopet lahko gibal v nadaljno društveno korist. Torej še jedenkrat: Prelepa hvala vsem, osobito pa gg. pevcem in njihovu voditelju!

Še eno veselo imam Vam poročati: Pri nas so nekateri uradi, nekatere uradne osebe že pred novim letom nekoliko slovenski uradovale. V novem l. 1883 so se pa vsi uradi slovenskega uradovanja še v večji meri lotili. Nadejamo se, da bodo to še nadaljevali in s tem pokazali, da jim je kot nepristranskim uradom le pravica in korist ljudstva pred očmi. Bog torej poživi vse c. kr. uradnike, kateri spoštujejo naš narod in njega jezik!

Iz Ptujja 22. aprila [Izv. dop.] (Dr. Hans Mihelič in — slovenščina.) Čitateljem vašega lista je že itak dobro znano, da je tukajšnji odvetnik dr. H. Mihelič najhujši sovražnik slovenščine ter najpredznejši nemškutarski rogovilež, kojega početja baje ne odobravajo tudi njega pajdaši več. Mož je prišel pretečeno leto, kakor tudi znano, v dotiko s kazensko sodnijo radi ovadbe (nemškega komija, katera ovadba se je pre naslanjala na § 129 ali 500 kaz. zak. (Vergehen und Uebertretungen gegen die öffentliche Sittlichkeit.) Nadejali smo se po vsej pravici, da se bode mož opravičil, odložil svoja častna mesta, kajti on je načelnik nemškemu političnemu društvu „fortschrittsverein“, ud okrajnega zastopa, ud krajnega šolskega sveta itd. in je pri zadnjih volitvah tudi kandidiral v mestni zastop, a njega tovariši pustili so njega in njemu popolnem jednakega Piskača na cedilu, meneč, da bode potem miroval in ne vedno mirne meščane hujskal proti nam Slovincem.

Preteklo je leto dnij in zaman pričakujemo opravičenja. Kot odvetnik bi moral vedeti, da ima postava od 1. aprila 1872. št. 40 drž. zak. paragraf, koji določuje, kaj se zgodi z odvetnikom, kateremu njega čast ni mar. Mi si moramo še vedno misliti nolens volens, da je bila komijeva ovadba popolnem opravičena in to tem več, ker ima mož še vedno le nedorasle mladice za svojo družčino. Mi pomilujemo našo „nemško stranko“, da si ni kos dobiti boljšega voditelja. Ker navedeni odvetnik ni preobložen s svojim poslom, si trati čas s tem, da se v svojih ulogah norčuje iz — slovenskega, tistega

jezika, kojega govori narod, čegar kruh mu je pa prav dober.

Po naključni mi pride te dni navedenega mo žiceljna uloga v roke. V tej piše in piše na dolgo in široko o slovenske razsodbi, o katerej ulogi trdi, da so v tej razsodbi rabljeni izrazi „juristische Kunstausdrücke“, da naše ljudstvo take slovenščine ne razume, da je hodil njegov klient s to razsodbo od Poncija po Pilata, a nihče je ni razumel. Trdi se tudi v tej „interesantnej“ ulogi, da njega klient le malo čitati zna, posebno pa, da ne razume „juristische Geschäftssprache“, vendar pa je razumel, da je bil nepogojno obsojen platiti znesek 240 gld., ali ta le pasus ne razume: „daljni znesek 50 gld., 6% obresti od 5. junija 1882. je le tačas v 14 dneih v ogib izvršbe plačati, ako toženec njemu zavrneno glavno prisego itd. ne stori“. Kaj ne, temu je treba mnogo študij, da se zamore kaj jednegega razumeti? Gospod doktor, idite mej gorenje Štajerce in pokažite priprostemu kmetu nemško razsodbo, videli in prepričali se boste, da tudi tam gori neso taki učenjaki! Čudimo se pa, da gospod doktor slovenske uloge sprejema, da slovenskega kmeta v svojej pisarni trpi, on ki črti vse, kar je slovenskega, tedaj tudi slovenskega kmeta! Po tem, kar se je o dru. Miheliču pisalo, že vsakdo zna, da ima mož nenavadno debelo kožo in velik delež brezstidnosti, a da si bode kdaj usojal, siliti se mej filologe, tega bi ne bili pričakovali, ko bi ne vedeli, da za njegov „passion“ v navadnih jezikih ni izraza.

Domače stvari.

— (Mestni odbor ljubljanski) sestavljen je sedaj, ko so se dovršile dopolnilne volitve, iz 28 odbornikov, ker sta dva (Josip Luckmann in dr. Suppan) odložila mandate. Odborniki razdele se po raznih stanovih tako: Advokatorov šteje mestni zastop tri: (dr. Alfonz Mosche, dr. Fran Papež in dr. Valentin Zarnik); obrtnikov je sedem (Doberlet Fran, Goršič Fran, Horak Ivan, Klein Anton, Peterca Fran, Štupica Ignacij in Tomek Josip); trgovcev je šest (Fortuna Fran, Kolman Fran, Kušar Josip, Ledenik Alfred, Petričič Vaso, Pakič Miha); doktorja medicine sta dva (dr. Bleiweis vitez Trsteniški in dr. Josip Derč); hišna posestnika in zasebnika sta dva (Anton vitez Gariboldi, Peter Grasselli); uradnikov je sedem (Bayer Alojzij, dr. Henrik Dolenc, Hribar Ivan, Murnik Janez, Ravnikar Fran, Žuzek Fran); profesorja sta dva (Friderik Križnar in Fran Šuklje). Mej vsemi odborniki, kateri neso posebno zaznamovani kot hišni posestniki, jih je še trinajst, tedaj vkupe petnajst hišnih posestnikov. Najbolj številno zastopan je obrtnijski stan, ki šteje sedem, temu skoro jednako kupčijski, ki šteje šest odbornikov. Uradnikov je sedem, ki spadajo raznim strokam javnih uradov, jeden je načelnik privatnega zavoda, mej profesorji je jeden katoliški duhovnik. Vidi se tedaj iz te razvrstitve, da je narodna stranka

in prejemal jih v svojo četo. Vse to trajalo je kake tri ure. Nazadnje ustal je Pugačev z naslonjača in šel je raz stopnice v spremstvu svojih starašin. Pri peljali so mu njegovega belega, bogato opravljenega konja. Dva kozaka sta ga prijela in posadila na sedlo. Objavil je očetu Gerasimu, da bo pri njem na kosilu. Ta trenutek razlegel se je ženski krik. Nekaj razbojnikov privleklo je na stopnice Vasiljiso Jegorovno, vso razkuštrano in slečeno do nazega. Jeden iz njih oblačil je njeno dušegrejk. Drugi so pa ugrabili postelje, zaboje, čajno posodo in vsakovrstno opravo. „Ljubi moji!“ kričala je uboga starka. „Prizanesite meni in odpeljite me k Ivanu Kuzmiču“. In pogledala je na vešala in spoznala svojega moža. „Zlodeji,“ zakričala je v obupanji: „kaj ste naredili ž njim? Moj dragi Ivan Kuzmič, vrla vojaška duša! neso se te dotaknile ne pruska bodala, ne turške kroglje; ti nesi pal v častnem boji, umoril te je ubežni kaznenec!“ — „Zamašite usta starej copernici!“ rekel je Pugačev. Mlad kozak udaril jo je s sabljo po glavi, in zvrnila se je mrtva iznad stopnic. Pugačev je odjezdil; narod drl je za njim.

(Dalje prih.)

po moči ustregla vsem raznim stanovom v Ljubljani in da sosebno obrtnijski stan nema uzroka tožiti, kakor to storé nekateri naši namišljeni prvoboritelji, da je slabo zastopan. Nikdar ni bil mestni zastop tako razmerno po raznih stanovih in tako inteligentnih močeh sestavljen, kakor ravno sedanji ponovljeni mestni zastop ljubljanski.

— (Posojilnica v Celji) ima 29. t. m. dopoldne ob 11. uri izredni občni zbor, pri katerem se bode obravnavalo in sklepalo, da se ta zavod, ki je sedaj osnovan z omejenim poroštvo, pretvori v posojilnico z neomejenim poroštvo.

— (Iz Horjula) se nam piše: „Prva novica, ki zadene naš kraj, je ta, da smo v Horjulu ustanovili prostovoljno požarno brambo, ki šteje danes (24. t. m.) že 54 udov. Volitev odbora bila je že 1. dan aprila in izvoljeni so prav pogumni in vneti možje, da smemo upati, da bodo vsi v složnosti in koristno delovali. Zadrževalo nas bo sicer nekoliko, ker si vsega, kar tako društvo potrebuje, ne bomo mogli kar hitro oskrbeti, pa upamo, da od katere strani dobimo kaj podpore, da bo naše mlado društvo dobilo mnogo prijateljev in podpornikov. V to ime pomodi Bog!

— (Pravica v razmeri z davkom). V Celjskem okraji plačuje skupina veleposestnikov 32654 gld., najvišje obdačeni obrtniki in trgovci 6703 gld., mesta in trgi 15127 gld. kmetijske občine pa 57872 gld. davka. Vsaka teh skupin voli v okrajni zastop 10 članov. Kmetijske občine, ki plačujejo toliko davka, kakor vse tri druge skupine, imajo tedaj samo tretjino pravic v primeri z omenjenimi skupinami. Jednake razmere obstoje pri vsih okrajnih zastopih na slovenskem Štajerskem, povsod je kmetu prikrajšana volilna pravica vsled krivičnega volilnega reda. Tako je „zatiranje Nemcev“ in nemškutarjev mej nami!

— (Odbor letnega tečaja 1883. akad. društva „Slovenija“ na Dunaji) sestavljal se je vsled volitve 21. t. m. sledeče: predsednik: cand. phil. g. Matija Murko, tajnik: stud. jur. gosp. Dragotin Triller, blagajnik: stud. techn. g. Fran Paulin, arhivar: stud. jur. g. Anton Bilc, odbornika: gg. stud. jur. Ivan Šušteršič in stud. med. Julij Dereani.

— („Univerzalne Biblioteke“ hrvatske), katero izdaje „Hrvatska knjižara G. Grünhuta i druga“ v Zagrebu, izšel je drugi zvezek. Vsebina: Crtice N. Kokotovića. Cena posamičnemu zvezku je 12 kr. Ta izdaja priporoča se po zanimljivej tvarini in prav prikladnej obliki.

— (Vojaška statistika). Po najnovejših podatkih statistične osrednje komisije štela je koncem 1881. l. avstrijsko-ogerska vojska 796.087 moš. Od teh jih je „naravno in slučajno“ odpadlo 17.549 moš., to je 45.3 del ali 2.2%. Med tem odpadkom bilo je 6170 umrlih, 281 pogrešanih, 6 justificiranih, 430 samomorilcev, 214 onesrečeni, 1654 ubeglih (deserteurov), 260 invalidov in 8534 superarbitriranih. Čuditi se moramo najbolj velikemu številu umrlih (6170), samomorilcev (430), ubeglih, zlasti pa superarbitriranih (8534). Tudi število kaznij je veliko. Kaznovanih bilo je 8421 moš., tedaj 1.05%. Na smrt obsojenih bilo je 5, v vojaških bolnicah umrlo je 1564 moš. — Koncem l. 1882 pa je bilo v avstro-ogerski vojski že 897.171 moš., mej njimi 21.430 častnikov. Po jeziku razvrsté se tako: 262.397 Nemcev, 174.121 Magjarov, 167.160 Čeho-Slovanov, 69.138 Poljakov, 72.724 Rusinov, 29.409 Slovencev, 35.319 Hrvatov, 29.054 Srbov, 283 Bulgarov, 51.067 Rumunov in 6499 Italijanov. Slovanov samih je 403.087, z Rumuni pa 454.154 moš., tedaj za nekoliko tisoči več, nego Nemcev in Magjarov vkupe. Odkar obstoje jednoletni prostovoljci, t. j. od 1869 do 1882, bilo je asentovanih v Cislitvaniji 24.038, v Translitvaniji 17.161 jednoletnih prostovoljcev.

— (Razpisana je služba) oficijala pri c. kr. dež. nadsodnji v Gradcu. Prošnje do 8. maja t. l.

Najnovejše vesti.

Iz Christianije se poroča 24. t. m., da je Odelsting s 53 proti 32 glasom vzprijel

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

predlog, da se vsi državni svētники stavijo v zatoženi stan.

V državi Mississippi napravil je silovit vihar veliko škode. Malo mesto Beauregard je popolnem razdejano, 23 osov je ubitih, 90 ranjenih. V Wessen-u je podrtih 27 hiš, izmej ljudij pa 13 mrtvih in 60 ranjenih. Tudi v drugih krajih prouzročil je vrtinec veliko škode.

V Parizu je ministerski svet posvetoval se včeraj o načrtu zakona, da se v varstvo francoskih pravic v Tonkinu dovoli kredit v znesku petih milijonov frankov. 1500 moš poslalo se bode na dveh ladijah tja.

Umrli so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:
18. aprila: Marijana Pečar, dninarica, 42 let, za oslabljenjem močij.
20. aprila: Magdalena Razpotnik, delavka, 32 let, za vodenico.
20. aprila: Urša Anžek, dninarica, 47 let, za rakom.

Meteorološki poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu komaj srednje, sploh pa za 120 mm. pod normalom; znašalo je namreč 734.10 mm., ter bilo v ponedeljek, torek in sredo nad, druge dni pa podnormalno. Najvišje, za 2.34 mm. nad normalom, je bilo srednje stanje v torek; najnižje, za 5.35 mm. pod normalom, v petek; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 7.69 mm. Stanje sploh je bilo le 10krat nadnormalno, 11krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 3.66 mm. nad normalom, v sredo zjutraj; najnižje, za 7.11 mm. pod normalom, v petek opoldne; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 10.77 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 4.97 mm., je imel četrtek; najmanjši, za 0.96 mm., torek.

Thermometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala +10.3° C., to je za 0.8° C. nad normalom, ter je bila v torek, četrtek in petek nadnormalna, druge dni pa podnormalna. Najvišja, za 3.0° C. nad normalom, je bila srednja temperatura v petek; najnižja, za 2.7° C. pod normalom, v nedeljo; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 5.7° C. Stanje sploh je bilo 11krat nad, 10krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 9.3° C. nad normalom, v četrtek opoldne; najnižje, za 9.5° C. pod normalom, v ponedeljek zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 18.7° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 15.5° C., je imel ponedeljek; najmanjši, za 6.0° C., sobota.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej močni in tudi zelo spremenljivi. Največkrat, 7krat, je bil „jugozahod“, 6krat „vzhod“, po 2krat „zahod“, „jugovzhod“ in „sever“, po 1krat „burja“ in „brezvetrije“.

Nebo je bilo zelo spremenljivo, vendar še največkrat, 8krat, „jasno“, 7krat „deloma jasno“, 6krat „oblačno“.

Vreme pretečenega tedna je bilo precej suho in zanesljivo; teden je imel en sam deževen dan, z le 6.50 mm. mokrine.

Tržne cene v Ljubljani

dné 25. aprila t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	80
Rež	5	20
Ječmen	4	55
Oves	3	9
Ajda	4	55
Proso	4	87
Koruzza	5	40
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	9	—
Krompir, 100 kilogramov	3	30
Maslo, kilogram	—	96
Mast	—	88
Špeh frišen	—	70
„povojen“	—	78
Surovo maslo	—	85
Jajca, jedno	—	1 2/3
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	48
Svinjsko	—	60
Koštrunovo	—	30
Kokoš	—	35
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	96
Slama	1	87
Drva trda, 4 kv. metre	6	—
„mehka, ...	4	—

Tuji: 28. aprila.
Pri Stonu: Brauner z Dunaja. — Köhler iz Zagreba. — Kitzet iz Bele Peči. — Himmelbauer z Dunaja.
Pri Matijci: Klein z Dunaja.
Pri Schreiner iz Graden. — Harrit z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarju: Johann iz Trsta. — Thalmayer z Dunaja.

Dunajska borza

dné 25. aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	65	kr.
Srebrna renta	78	95	„
Zlata renta	98	60	„
5% marcna renta	93	20	„
Akcije narodne banke	834	—	„
Kreditne akcije	314	50	„
London	119	75	„
Srebro	—	—	„
Napol.	9	51	„
C. kr. cekini	5	66	„
Nemške marke	58	55	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	168	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98	40	„
Ogrska zlata renta 6%	120	10	„
„ 4%	89	95	„
„ papirna renta 5%	88	05	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	113	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	10	60	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	„
Kreditne srečke	100 gld.	173	35
Rudolfove srečke	10	19	50
Akcije anglo avstr. banke	120	115	25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	75	„

„Pesnij venec“

za glasovir uredil Viktor Parma.

V založbi podpisanega izšlo je s tem naslovom novo delo tega priljubljenega skladatelja, čigar ime je že znano po prijetnih skladbah Milica-polka in Jour-fixe-koračnica.

Cena 90 kr., po pošti 95 kr.

(250—7)

Iv. Giontini v Ljubljani.

V najem

se daje na dobrem prostoru v Ljubljani (259—2)

prodajalnica

z vso opravo za prodajo specerijskega blaga, ali pa se tudi oprava (stelaže itd.) takoj proda. — Natančneje o tem pove g. Lamovec. Pred škofijo št. 16.

Št. 5640.

(260—2)

Razglas.

V ponedeljek dné 30. aprila t. l. dopoldne ob 10. uri se bo pri tukajšnjem magistratu mestna kopelj v Koleziji za leto 1883 po očitnej dražbi v najem oddala.

To se razglasi v splošno vednost z dostavkom, da se do dneva ustne dražbe tudi pismene ponudbe vzprejmo in da se zamorejo dražbeni pogoji v uradnih urah pri podpisnem magistratu zvedeti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 12. aprila 1883.

Za župana: Perona.

Prodaja opeke in glin.

Več nego trideset let obstoječa opekarna Antona Treo-ta v Brdu pri Vačah

izdeluje kakor doslej pripoznano najboljše strešnike, žlebnike, opeke za robe ob zidih, tlak, zidanje in nezgorljive opeke

v raznoterih oblikah in velikostih ter jih prodaje po najnižji ceni za takojšno plačilo in na upanje proti obrokom.

Ondukaj se dobiva tudi najfinejša glina za lončarje in kiparje. (262—1)

Umetne (284—4)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckyevega mostu, I. nadstropje.

Zaradi opustitve trgovine

občna razprodaja

steklenega, porcelanastega, beloprstnega in lončenega blaga, zlatih okvirov, ogledal in olepševal

po izredno niskih cenah

pri

EMANUEL-u ULLMANN-u

v špitalskih ulicah.

(265—1)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.